

På toppen

Tine

Det var forbudt. De to. Soldaten med det følsomme ansigt og kvinden med den bløde krop – han var i familie med hende - derfor var det forbudt det hun gjorde. Tine var hans svigerinde. Så hun burde ikke invitere ham op på toppen af bakken. De var også kollegaer. Hun var ansat som bartender, han som udsmider på byens hotteste diskotek. Hun var kommet ud i går nat. Hun havde inviteret. De kunne tage hendes bil, køre op og nyde udsigten over byen og snakke lidt. Han vidste bedre.

Hun standsede bilen midt på parkeringspladsen. De var alene. Normalt holdt der flere biler med kyssende unge mennesker. Han havde selv kørt pigerne herop, da han var ung. Han tænkte på, hvad det var der holdt de unge mennesker hjemme. Det kunne være hvad som helst, han vidste det ikke. Han havde haft svært ved at interessere sig for hvad der foregik, siden han vendte hjem fra krigen.

Han rullede vinduet ned, havde svært ved at trække vejret. Han forstod ikke, hvorfor de skulle standse der. Udsigten var ikke speciel fantastisk midt ude på parkeringspladsen. Den var bedre helt henne ved afsatsen.

Han kiggede på hende - hun var en flot pige med en dejlig fyldig krop. Der var stille lidt. Så lænede han sig over mod hende. Hun kiggede forventningsfuldt på ham. Han kyssede hende og rakte dovent hånden ud for at gramse på hendes patter. Det syntes han ligesom situationen krævede af ham. Hun spurgte ham, hvad det skulle være godt for. Han sad stille uden at røre sig.

Hun sagde, at det var bedre at tale om tingene end at blive til en knudemand. Og så væltede der ord ud af hendes mund. Om at få lettet sit hjerte. Og at det ikke betød noget, det der lige var sket. Og at hendes søster havde fortalt hende, at han sov på sofaen og at det var OK. Hun kunne sagtens forstå, at han behøvede tid.

Hun begyndte at ævle løs om deres fælles arbejdsplads, at hun havde hørt, at han var så glad for det job, hun havde skaffet ham. At hun nogle gange var gået ud på gaden for at se ham og at han altid stod og jokede med de andre udsmidere og at han ikke behøvede at sige tak fordi hun havde skaffet ham det job, men at hun var glad for, at det gik så godt og alt muligt ligegyldigt sludder. Soldaten holdt op med at høre efter. Hun forstod ikke noget som helst. At der ikke var den store forskel på det han havde lavet dernede og det han lavede herhjemme. At han som dørmænd altid var på vagt, at han hele tiden kunne forvente et angreb fra siden. Allerede anden dag på jobbet var han blevet tilbudt en pistol. Han mærkede efter. Den lå i jakkelommen.

Tine var holdt op med at snakke. Hun spurgte, om han overhovedet hørte efter og hvad han havde tænkt sig at gøre ved det hele.

Han åbnede bildøren og gik ud af bilen, tændte en cigaret.

Gik det sidste stykke for at komme hen til kanten. Udsigten var storslået. Byen under med dens blinkende lys og langt derude havet med skibe, der bevægede sig som små lanterner i det kulsorte.

Hvorfor havde hans kone fortalt Tine om deres liv, om hans manglende evner? Om de første nætter fyldt med opsparet energi og lyst. Da det kom til stykket, blev de begge lammet. Han af hendes nærhed, hendes åndedræt, hendes lugt. Hun fordi hun hele tiden stirrede på hans hænder og trak sig væk, hver gang han rørte ved hende. Efter to nætter med gråd flyttede han ind på sofaen inde i stuen.

Men hvorfor havde hans kone fortalt hendes søster om hans nederlag? Det ragede vel ingen? Og hvad var det lige, Tine havde forestillet sig med at køre ham derop, hvis det ikke var fordi de skulle kysse og hans hænder skulle kramme?

- Jeg skal også snart møde på jobbet.

Hun var kommet helt hen til kanten og stod nu også og nød det storslåede syn. Han så på hende. Så lukkede han øjnene. Diskotekets vrimglende jag fyldt med stakåndede mennesker. Masser af hjemvendte soldater. Hun var populær blandt dem. Hun så godt ud og så kunne hun svare igen.

Han fortalte hende, at hun måtte love ham, at soldaterne ikke fik noget at vide.

Så lo hun. En latter, der ikke klædte hende.

- Du forstår vist ikke, sagde han, du er død, hvis du siger noget.

Hun stirrede på ham.

- Hvor er du modbydelig!

Ingen skreg ham op i hovedet på den måde. Det var der bare ikke nogen, der gjorde. Heller ikke et hysterisk kvindfolk, der tilfældigvis var hans svigerinde.

Slaget ramte venstre side af hovedet. En underlig lyd, som når en vase går i stykker. Hendes krop drejede rundt i luften og var helt slap, da den med en hul lyd landede på jorden. Han så på hende.

Nu er hun død, tænkte han, hvor uhyggeligt banalt.

Han tog pistolen frem og satte den for sin tinding. Mærkede stålets kolde kærtegn.

Lukkede øjnene. Kunne ikke få sig selv til det. Hans mund var knastør. Han fugtede læberne med tungen og så på den døde kvinde. Han drejede pistolen væk, ned mod jorden.

Han skød kvinden. Hendes krop sprællede uvirkeligt. Blodet sprøjtede og ramte hans sko. Hun var vist alligevel ikke helt død. Han tanker var klare. Konstaterende. Han tørrede skoene af. Han snusede ind. Efterårslugte. Snart vinter, kulde og ensomhed. Han skubbede hende ud over afsatsen. Han stod lidt og kiggede efter hende, men mørket havde taget hendes krop. Dalen genlød af tunge lyde af den døde krop, der rullede ned af skrænten. Hun ramte vist et eller andet dernede.

Han gik tilbage til bilen og satte sig ind igen. Stirrede på instrumentbrættet. Det var grimt. Franske biler havde ellers ry for at være så smarte. Det irriterede ham, at hun kørte rundt i en grim fransk bil. Godt at hun var død. Han løsede håndbremsen. Parkeringspladsen skrånede ned mod afsatsen, der kun var afskærmet med en lille forhøjning. Han stod halvt ud af bilen, så han kunne styre og skubbe samtidig. Bilen begyndte at køre frem.

Da bilen var to meter fra kanten, lod han sig falde med ansigtet mod den kolde, hårde jord. Det smagte salt. Han forestillede sig, hvordan det havde set ud, da han sprang. Han havde engang set en film, hvor helten havde gjort det samme.

Det gav en tør rungende lyd, da bilen standsede. Den store røde bil hang oppe på forhindringen og dinglede faretruende. Der lå et lille lyseblåt tæppe i bagagerummet. Ved siden af lå reservedunken. Den var fyldt med benzin. Han rullede tæppet hårdt sammen, hældte benzin over og stak den ene ende så langt ned i benzintanken, han kunne.

Så tændte han for den store lunte. Han kastede sig for anden gang mod jordens indre. Lyden af den eksploderende benzintank var en overraskende kort smældende lyd. Som popcorn, der puffer mod grydens låg. Han lå stille lidt, så rejste han sig. Ilden havde farvet bilen sort på den ene side.

Han brugte en stor, tyk gren som rambuk. Det gik overraskende nemt at vippe bilen ud over kanten. Da den tunge bil ramte dalens bund, kom eksplosionen med en voldsom kraft.

Han vendte sig for at komme væk. Så standsede han overrumplet. Kiggede rundt på parkeringspladsen. Der var en plet, der lyste mod ham. Jorden var farvet helt sort der, hvor blodet havde overdænget hans sko. I det sorte var en bleg aftegning af hans sko. Han satte sig på knæ og fjernede jorden med hænderne, smed den ned af skrænten. Lidt borte var en bunke blade fra et kastanietræ. Han rejste sig, måske for hurtigt. Pludselig blev han overvældet af træthed. Hans tinding brændte. Det var som om, han mærkede pistolens munding mod tindingens tynde hud. Han satte sig.

Camilla

Da han kom til sig selv, stod en tyk mand og spurgte om han var OK. Bag den tykke mand stod en kvinde. Hans kvinde. Ingen skulle sige andet. Han rejste sig, gik hen til hende og kyssede hende lidenskabeligt. Hun skubbede ham bort og spurgte hvad der var i vejen. Han pegede på ringen på fingeren og sagde, at han vel godt kunne kysse sin kone.

- Camilla og Kåre Wasgren, til døden skiller os ad. Glem det ikke!

Camilla så roligt på ham og spurgte, om han vidste, hvor Tine var henne. Han pegede mod dalen. De tre mennesker gik hen til kanten og så ned.

Han gøs. Camilla skuttede sig. Den tykke mand hostede.
Han så på den tykke mand og spurgte, hvordan han kendte hans kone. Camilla forklarede, at det var en god ven fra studiet og at han ikke skulle være så nysgerrig. Hun sagde noget til den tykke mand. Han så på de to mennesker. Den tykke mand var grim og uformelig, Camilla var tynd og gennemsigtig. Der var en fortrolighed mellem dem, der gjorde soldaten afmægtig.

De tykke mand løb klodset ned ad den stejle skråning.

- Hvad er der sket? Hendes stemme var dyb og fyldt med styrke. Han vidste, at han måtte fortælle hende sandheden, hvis han så på hende. Så han så ud i mørket.

- Ingenting. Der er ikke sket noget. Hvad mener du?

- Kåre, hvis du ved, hvor min søster er, skulle du sige det i stedet for bare at pege ned mod byen.

Han begyndte at gå op mod bilen, deres bil. Den stod samme sted som den røde havde stået lidt før. En grøn tysk bil.

Det beroligede ham.

- Hvad er der i vejen?

Han kiggede på hende. For første gang, siden han var kommet hjem, så han ordentligt på hende. Hun var smuk. Ikke helt så blød som søsteren, mere kantet. Men smuk.

Sorte flammende øjne og bløgende mørkt hår.

Han havde længtes efter hende hver eneste dag i det år, han var udsendt.

Hun havde været med ham hele vejen, især når det var mest forfærdeligt. Så sansede han hende som om, hun var lige der foran ham.

Da han var kommet hjem, anede han ikke hvordan han skulle nå hende. Hun syntes længere væk nu end da han var alene derude. Pludselig havde han pistolen i hånden. Han pegede på hende. Hun gispede af angst. Han smilede. For første gang, siden han var kommet hjem, følte han sig øverst. Alle disse dage, hvor han havde undgået hende. De første nætter med sved og nederlag. Hun havde trukket sig tilbage fra ham. Hun sagde, at hun skulle vænne sig til, at han havde blod på hænderne, at han havde slået ihjel. Alle nætterne efter alene på sofaen.

Nu skulle han vise hende, at han kunne noget. Han sigtede. Hendes øjne i hans. En bøn. Et spørgsmål. Han forstod pludselig, at han ikke kunne skyde denne kvinde. At han formodentligt aldrig ville være i stand til det. Samtidigt vidste han også, at han havde mistet hende for bestandigt. Det så han i hendes øjne, der koldt kiggede på ham uden den mindste gnist af kærlighed. Et øjeblik efter fyldtes hendes øjne af håb. De så på noget eller nogen et sted skråt bag ham. Hun smilede. Kunne ikke lade være. Han vendte sig. Den tykke mand asede sig op over kanten af bakken og råbte, at han skulle smide pistolen. Hvor var den tykke mand dog ulækker – og langsom. Han løftede pistolen, tog sigte. Så skete det. Et hårdt uventet slag bagfra. Lige før alt blev sort for en tanke igennem ham. At hans kone var en meget stærk kvinde og at man ikke skulle tro det, når man så hende.

Kåre

Da han kom til sig selv, var det som at vågne til en scene i en film. Den tykke mand stod og holdt om Camilla. Hun græd. Den tykke havde pistolen i hånden og da han opdagede, at Kåre var vågnet, sigtede han på ham. Han hævede langsomt hovedet. Han mærkede efter. Der var ikke noget blod. Den tykke var rasende.

- Du bliver bare liggende.

- Du har sgu da ikke modet til at trykke af. Tror du ikke jeg kender så nogen som dig? I har det bare ikke i Jer.

Han rejste sig op på albuerne. Smerten i baghovedet var som en flammeild. Hun havde lagt alle sine kræfter i det slag. Den tykke mand slap Camilla og trådte et skridt frem mod ham. Stadig med pistolen hævet.

- Kom nu, din tykke bangebuks. Vis hende så, hvad du er lavet af. Om du er en rigtig mand eller du bare har det hele i vommen. Du er så fed og grim, at jeg sgu ikke fatter, hvad hun ser i dig.

- Måske vil hun hellere have mig end dig, fordi vi kan snakke om tingene. Hvem gider at være gift med en østers?

Camilla var kommet hen til de to mænd. Hun trådte frem mod ham og spyttede ham

lige i ansigtet.

- Jeg hader dig. Din lort. Hvad fanden havde hun gjort dig?

Den tykke mand kom nærmere. Pistolen i den fede hånd og griseøjnene lige ind i fjæset.

- Og hvad har du gjort ved hendes hoved? Det var helt smadret.

- Jeg havde ikke gjort noget ved hendes hoved. Det er sket på vej ned i dalen. Og hun havde ikke gjort mig noget. Men hun skulle ikke have grinet af mig. Det finder jeg mig ikke i. Det ved du også. Jeg er ked af det. Helt ærligt. Men hvem kommer til at savne hende?

Camilla stirrede forfærdet på ham. Så begyndte hun at råbe.

- Så skyd ham. Gør det af med ham, nu.

- Hvis du skyder, vil hun ikke bolle med dig, ved du det? Hun kunne ikke lide mine hænder efter at jeg var kommet hjem. Bare fordi de havde slået et menneske ihjel – hun sagde, at det var som om, der stadig var blod på hænderne.

- Det har hun fortalt mig. Fatter du ikke, at det er en dårlig undskyldning. Det er noget, som hun har taget fra en film. I virkeligheden så gider hun dig bare ikke mere.

Gik hun rundt og fortalte alle mennesker deres inderste hemmeligheder? Hvad bildte hun sig ind? Han spyttede efter hende. Den tykke mand trådte frem og satte pistolen for hans tinding. Han mærkede stålet mod panden for anden gang den dag. Den tykke mand svedte, så der løb dråber ned fra panden. En mand med de griseøjne og med den sved, sådan en mand ville aldrig finde modet til at gøre noget så definitivt. Han følte sig ovenpå igen og smerten i nakken var også ved at forsvinde.

Pludselig blev pistolen revet ud af den tykkes hænder. Camilla stirrede koldt på ham.

- Du er så fejl. Du tror at du er modig, men det er du ikke. Du gemmer dig bag alt muligt fis, som man ikke kan bruge til noget som helst.

Hun holdt pistolen frem med begge hænder. Hendes tårevædede ansigt var opsvulmet og grimt. Men hun var ligeglad. Hendes had lyste ud af alle porer. Pludselig forstod han, at han havde begået en stor fejl. Han havde ret i, at den tykke mand aldrig ville finde nosserne til at trykke af. Men med Camilla var det anderledes.

- Nu får du jo blod på hænderne. Hvad så med ham den tykke? Er det anderledes, fordi det er dig, der gør det?

- Hvor er du et lille menneske.

Camilla's stemme var kold og hård. Hun stod lidt. Så gik hun. De satte sig ind i den grønne tyske bil og kørte derfra sammen, den tykke mand og hans kone.

Da bilen var nede ved enden af pladsen, lænede Camilla sig ud af vinduet.

- Her. Lad os se, hvor modig du egentlig er.

Hun kastede pistolen ud. Så hørte han sirenerne i det fjerne.